

SALONNÍ
BIBLIOTÉKA

REDAKTOR:

FERDINAND SCHULZ

ČÍSLO LXI

RŮZNÉ MASKY

**SLOVANSKÝ SEMINÁŘ,
MASARYKOVY UNIVERSITY
v BRNĚ.**

V PRAZE

NAKLADATELSTVÍ J. OTTO KNIHTISKÁRNA

1889

RŮZNÉ MASKY

BASNĚ

JAROSLAVA RCHLICKÉHO

(1881—1888)

**SLOVANSKÝ SEMINÁŘ
MASARYKOVY UNIVERSITY
v BRNĚ.**

V PRAZE

NAKLADATELSTVÍ J. OTTO KNIHTISKÁRNA

1889

ze rmutu minulosti hlavu krásnou
a torsa zvedali a nahá těla
cítíce, božství skryté za oblaky
že stálo tenkrát ryzí před jich zraky!

Herakles s růží.

Ký nápad divný v dlaň mu dáti růží!
Hle, kterak patří na ni rozpačité!
On, potvor zhoubece, před růží je dítě.
Strach neobvyklý nadra jemu úží
a k zemi klesá kyj mu se lví kůží...
Ó jaký div, zří v růží zářící
rty Omfaly tak plně, bující!

Letící Merkur.

Hle, těla vzruch a svalů napjetí,
vše praví ti, že s milou chvátá zvěstí.
Co nese as, zda ženy objetí,
či výzev k hodům, radost, ples a štěstí?
Ten blaha okamžik zde zachycen
v té štíhlé postavě, jež záříc letí;
žel, štěstí prchavější nežli sen
lze pro vždy pouze takto zadržeti!

Torso Amora.

Té krásy snivé! — Souzvuk, něha, klid!
O třikrát žel, že torso lze jen zřít!
Kyn bohů čtu v tom s myslí rozechvělou:
Kdo lásku viděl, prožil, objal celou?

Silén s měchem.

Má dost a sotva že se potácí
a ještě měch svůj na rub obrací,
zda kapka zprahlým retům skane ještě?
A tak je při tom směšný ubožák,
vše dělá naopak,
a vína tekou mimo celé deště.

I k a r u s.

Jak řítí se! — Pád velký jako vzlet!
Kam směřoval, tam toužil básník mnohý,
výš ku Olympu prahu, mezi bohy,
leč křídla nestačila — spadl zpět.
Ó kéž by aspoň, letě do nebes,
jak já, každický básník kles'
tak měkkých, sladkých nader na samet!

I 9842

K o n s t a n t i n B i e b l

N o v ý l k a r o s

V E N T I N U M

P r a z e , d n e 1 . k v ě t n a 1 9 2 9

LÁSKA

Nezapomenu nikdy na první kanibalskou hostinu

to bylo v horkém létě

vyšel jsem na chodbu měli jsme právě latinu

už nevím sám jak jsem se octl ve školním kabinetě

sám s holokrkým supem a naježenými zvířaty

jež vycenila svůj bílý chrup nad kvintáňkou Elou

umřela v mojí náruči tiše vzlykajíc
opřena zády o mapu Asie
až do dna jsem vyjed její živůtek rozpiatý
snědl jsem ji celou
zanechav na místě zločinu jenom rozsypané korálky
a na zemi zlomený hřebínek

Ostatně všichni milenci jsou lidojedi
zeptejte se na policejním úřadě
dají vám nahlédnouti do černé kroniky
zhrozíte se kolik mladých lidí snědlo se do roka
z nešťastné lásky

Na řadrech žen si zoufali všichni Slované
zoufali Rusové Poláci
a pláčou Češi na řadrech žen
jež zůstanou na věky jejich poutnickým místem jako hora Říp
s památnou kapličkou na vrcholu

Zde umírali Římané

Tu padli Řekové
že my tuhle mrtvi ležíme

Spí tvrdě Němci
tam kde nikdy neusnou Francouzové
a v noci plné hvězd
o Josefino
v té noci bezesné
nad sněhem vaší pyšné krásy sklonil se sám císař Napoleon
je o tom psáno v dějinách
byl to jeho první pochod přes Alpy

Miluješ ženy jsi toulavý fakir polykač ohně
v zemi věčného léta s krátkým vždy podzimem Číňanů
tolik jich najednou umírá na mor
jako když na chodník napadá pod stromy žluté listí
ještě dobře že jejich ženy místo očí mají kolébku
která se vysoko houpá
zvláště když na nás mrknou za žlutými záclonami budoáru
vy zakleté princezny špatně hlídané starými čínskými draky

Jsou to hlavně míšenky jež vyhlízejí na moře ze začarovaného zámku
okolo samých pávů jako palmovou alejí skrz samá zrcadla
vchází se na dvanáct bílým úsměvem černocho kolébaných sítí
a když indická bohyně svýma dvaatřiceti rukama
okolo samých pávů jako palmovou alejí skrz samá zrcadla
dvaatřicetkrát znásobí vaši rozkoš smutek i exotickou krásu
svých beztak velkých a atropinem ještě více rozšířených očí
neboť se v nich koupají javanští princové
upadající hned zas do hříchu

Vždy znova a znova vrhám se po hlavě do těchto magnetických zorniček
na kterých se třesou oranžová světýlka
jako z dálky přicházející průvod čínských lampionů
jako zblízka rozevřená tlama zívajících leopardů
vyskakují z nich kopím mávajícím divoši
zachváceni láskou jako tropickou zimnicí
Všichni shořeli na místě jako shoří v kamnech uhlí
jenom jejich srdce zůstalo neporušené v hromádce usínajícího popelu
tam kde dneska nacházejí rubíny

Tam hluboko v hořících pralesích na Ceylonu
kde poslední ze všech bílých slonů
zvedá svou polnici celou stříbrnou
A je to anděl
a bude troubit při posledním soudu

Má Krásná Arsiti tato ústa jsou nepravou stopou
kdo půjde dál toho jistě přepadnou na cestě Indiáni
k vám skláněli se něžní Japonci vdechující zhluboka vůni třeshňových květů
vaše bronzová ňadra leštěná olejem jako ve snu mi procháte z ruky
s melancholickou ozvěnou černošských písní koloniálních vojáků
jaký odvážný inženýr sklenul mosty mezi Afrikou a Asíí?
mezi Čínou a Evropou?
mezi vaším skoro antickým profilem a chvílemi téměř negerskýma
ale jdoucíma hodně do modra a při tom i trochu mongolskýma očima

Má Krásná Arsiti ve vás se křižují parníky všech pěti dílů světa
na linii Hamburg Janov Port-Said Aden Kolombo Singapur
Hong-kong Jokohama S. Francisko

je
100-
16,
"Cestující"
"10/5"

a dolů do Jižní Ameriky
z Nového Jižního Walesu pohlédla jste na mne
teď zase z Honolulu
odněkud z Liu-Kiu
pod vlajkou pirátskou když vítr cuchá vaše vlasy
z pouště Gobi vy dýchla jste na mne

Byla to Etna? Byla to Krakatoa co vybuchla při vašem smích?
Bylo to na Javě nebo snad v Japonsku?

Čí jsou ty černé ruce jež skrýváte v bílých prstech rukavic?

Slávou evropských měst tanečním krokem po srdcích milionů mužů jdou vaše stí
pod jakým nebem trháte banány když tančíte bosá?

Kdo udělal kříž? kdo položil květiny před sochou Budhy?
Komu patří ti bohové králičí tlapka a stará zvednutá podkova?
O nový rok kdo rozžal svíčku uprostřed temného dvora?
Kdo obědvá s duchy? kdo večerí s mrtvými?
a kdo miloval muže jenž o svatební noc se proměnil v tygra

a potom vyskočil z okna?
Komu zůstaly znát na těle jizvy tam kde zafaly se jeho drápy?
Kdo slyšel zpívat žížaly?
a kdo krmil v lese srny tak malé že svými růžky nemohly rozhoupat ani konvalii

Od koho máte tu benátskou mozaiku?

Co nosíte raději: javánskou batikou japonské kimono pařížské toalety
anebo snad tu pruhovanou kůži staženou s vašeho manžela
vy nádherná šelmo vy falešná kočko
jakou barvu zas budou mítí vaše májová kotata
kolik evropského sněhu rozpustí se ještě ve vaší hladové a zfanatisované krvi
vy zblázněná do barev

vy která každý čtvrtek ve svém salonu přijímáte jiného básníka
v naději že pro vás vymyslí ještě fantastičtější oči
jako jsou na křídlech malajských motýlů
jinak zas vykrojí vaše ústa
na způsob některých lastur z Tichého oceánu
ještě zářivější barvy rozprostře po vaší perletové pleti

Každý den ráno budete dvacet minut ležeti nahá v záhoně tulipánů
a při tom se upřeně dívati na slunečnici
budete psáti jenom červeným inkoustem
choditi jenom na kolorované filmy
k snídani jahody meloun a jednu moravskou kraslici

Básník který vás bude krmiti topasy jaspisy ametysty a tyrkyzy
poručí vám jísti pivoňky a pomerančovou kůru
udělá z vás západ slunce
budete polykat dlouhá bažantí péra
píti aquamarin
stanete se Geislerovou trubici
až vypijete na noc litr vody z potoka vroubeného pomněnkami

Básník který vás na konec provdá za malíře pokojů
ten malíř vezme cinobr šmolku a přidá hašené vápno
a přebarví vaši duši
váš salon
váše bohy
váše mravy

vaše zvyky
na žluto na modro na zeleno

Proto jsem miloval míšenkou která se zove Má Krásná Arsiti
abych si vzpomněl na některá švýcarská jezírka
abych zahlédl z okna modrý tok Amazonky
abych náhle zaklepal vysoko v horách na bránu tibetského kláštera
abych se ponořil hluboko hluboko do šera pralesů
aby se ve mně zvedly všechny barvy a vůně
jejího srdce a těla

Jakmile začal jsem líbat Mou Krásnou Arsiti
přiletěli nádherní ptáci
snovači rajky okolo její hlavy jako svatozář
i datlové s rudou čepičkou
také z ráje

a všichni ptáci začali klovat z jablka Evy
z toho jablka věčnosti
které nikdy neubývá

z toho jablka marnosti
které nikdy neubývá

z jablka lásky věčného prokletí
které se koulí okolo celého rovníku
a propadá skrz všechna staletí

láška

z jablka na němž jsou znát
otisky zubů krále Šalamouna

Ach ještě kolikrát
ty sladká marnosti
já ucítím ten strašný pád
rovnou do věčnosti

Anděl troubí
na jeho alarm po celém světě sypou se s nebe růže
já všude se cítím doma pod střechou
jako ryba krytá svými šupinami
sbohem sbohem jak velká je láska

vrhám se dolů se skály
jak velká je láska
sbohem sbohem

Miluji změnu
pluji všemi moři